

Ne, vekomaj povsod. Kot dete borno,
Ki tu-le mirno, a s teboj zgovorno
Si bere drobnih cvetov po livadi,

Naj vekomaj i jaz s teboj živim . . .
»Čuj, dete! Kam hitiš? Čuj, angelj mladi!«
No, detece beži, a Bog gre z njim. —

VIII.

Raj, ti bežiš? Čemu-li? Pred hlimboj?
A svojega Boga se ne bojiš?
V naravi lepi se tak varen zdiš,
V resnici misli svojih, otrok moj?

O prav imaš. I jaz sledim takoj
V resnice svetli, jasni paradiž,
In daj mi krono ali daj mi križ,
O svet, ponudi mir mi ali boj:

Ednako! . . . Luč je samo edna, edna
In več kot ednega življenja vredna
In več kot edne, več kot edne smrti.

Prej bil podoben barki sem potrti,
A zdaj le jadra, ladja, mi razvij,
Ne boj se mi viharjev in peči! . . .

Dragotin Kette.

V jesenskem gozdu.

Raz drevje list za listom trudno
Na pot pred mano odletava,
Ko vmiřajočih trepetanje
Skoz gozd šumljanje plaho plava.

Teško vmiranje to je zreti . . .
Naj vihra raje bi prihrula,
In v eni sami divji noči
Besneča sila gozd osula!

Teško vmiranje to je zreti
Pogrezovanje to v temoto;
Strt raje v eni sami vihri,
Strmel v življenja bi praznoto . . .

Ivan Šorli.

